Pessebre de tardor

Per GloriaA el dj., 05/12/2019 - 00:00

Aquest matí de novembre
m'embriago de la llum, del fred, del vent,
del tebi sol juganer que pinta
d'entretemps les fulles de l'arbreda
mentre la tardor benigna despulla amb placidesa
les branques del pollanc i la fageda.

Temps d'amollar, de pèrdues, de fer el dol
i de desprendre's.

Avanço per camins insospitats i verges
que m'endinsen lentament en el viatge
del record i la memòria.
Trepitjo fullaraca.
Contemplo la lluna creixent al cel suspesa.

El meu pessebre d'enguany no serà pas de suro,
ni de molsa, ni de rius de plata ni d'arena.
Enguany el meu pessebre és de tardor.
M'hi endinso per camins desconeguts
que em porten fins a l'establia humil
al fons de la meva ànima serena.
A poc a poc, i amb dolor,
desaprenc l'instint de retenir que m'encadena.

En el silenci de la nit cauen algunes fulles seques.